

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia wtorek, 11 października 2022 r.

Poz. 3602

WYROK NR II SA/RZ 699/20
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W RZESZOWIE

z dnia 15 października 2020 r.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w składzie następującym: Przewodniczący SNSA Małgorzata Wolska Sędziowie WSA Magdalena Józefczyk WSA Maciej Kobak /spr./ po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym w dniu 15 października 2020 r. sprawy ze skargi Marcina Wójcika na uchwałę Rady Miasta Tarnobrzega z dnia 28 kwietnia 2011 r. nr X/132/2011 w przedmiocie ustalenia stawki opłaty za korzystanie przez operatora i przewoźnika z przystanków komunikacyjnych I. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały; II. zasądza od Rady Miasta Tarnobrzega na rzecz skarżącego Marcina Wójcika kwotę 697 zł /słownie: sześćset dziewięćdziesiąt siedem złotych/ tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie

Przedmiotem skargi Marcina Wójcika (dalej w skrócie: "skarżący") reprezentowanego przez adw. Grzegorza Rogusza jest uchwała Nr X/132/2011 Rady Miasta Tarnobrzeg (dalej w skrócie: "Rada Miasta") z dnia 28 kwietnia 2011 r. w sprawie ustalenia stawki opłaty za korzystanie przez operatora i przewoźnika z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem albo zarządzającym jest Gmina Tarnobrzeg. Zaskarżoną uchwałą Rada Miasta działając na podstawie art. 18 ust. 1 i ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 1 i ust. 2 pkt 4, art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 z późn. zm., dalej w skrócie: "u.s.g.") oraz art. 15 ust. 1 pkt 6, art. 16 ust. 1, ust. 4 i ust. 5 pkt 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie drogowym (Dz. U. z 2011 r., Nr 5, poz. 13, dalej w skrócie: "u.p.t.z."), ustaliła stawkę opłaty za korzystanie przez operatora i przewoźnika z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem lub zarządzającym jest Gmina Tarnobrzeg, w wysokości 0,05 zł za jedno zatrzymanie środka transportu na przystanku komunikacyjnym. W uzasadnieniu uchwały Rada Miasta wskazała, że z dniem 1 marca 2011 r. weszła w życie u.p.t.z. Na mocy przepisów w/w ustawy mogą być pobierane opłaty za korzystanie przez operatora i przewoźnika z przystanków komunikacji miejskiej. Stawka opłaty jest ustalana w drodze uchwały podjętej przez właściwy organ danej jednostki samorządu terytorialnego. Rada Miasta stwierdziła, że ustalona uchwałą stawka opłaty za korzystanie przez operatora i przewoźnika z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem albo zarządzającym jest Gmina Tarnobrzeg w wysokości 0,05 zł, mieści się w maksymalnej stawce określonej ustawą. Rada Miasta wyjaśniła, że przyjmując powyższą stawkę uwzględniono przewidzianą ustawą zasadę niedyskryminacji. Skarżący wniósł skargę na powyższą uchwałę, zarzucając jej naruszenie: 1) art. 16 ust. 4 u.p.t.z. i art. 40 ust. 1 u.s.g., zgodnie z którym akty prawa miejscowego są stanowione na podstawie upoważnień ustawowych, które w tej konkretnej sytuacji upoważniały Radę Miasta do podjęcia uchwały z poszanowaniem "niedyskryminujących zasad", czego zaskarżony akt prawa miejscowego nie uwzględnia przy określeniu opłaty, a przez to z powodu braku analizy jednej z przesłanek zawartych w przepisie stanowiącym podstawę do podjęcia zaskarżonej uchwały, nie jest możliwe przyjęcie, że zaskarżoną uchwałą podjęto zgodnie z upoważnieniem ustawowym. Dlatego nie sposób ustalić, czy Rada Miasta kierowała się przesłankami przewidzianymi w ustawie stanowiącej podstawę prawną do jego wydania, a więc czy stanowi on prawidłowy akt wykonawczy do tej ustawy, zgodny z jej celami i uszczegółowiający zawarte w niej regulacje. 2) art. 87 ust. 2 i art. 94 Konstytucji, a także zasady praworządności i legalności wynikające z art. 7 Konstytucji RP, wedle których organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa, co oznacza, że mogą czynić tylko to, na co prawo wyraźnie im zezwala lub co wyraźnie nakazuje. Dlatego brak wskazania motywów podjęcia uchwały przez Radę Miasta wpływa zasadniczo na jej ocenę z punktu widzenia standardów konstytucyjnych. Skoro granice samodzielności działania Rady Miasta wyznacza legalność działania, a wykonywanie uchwałodawczej działalności Rady powinno się odbywać zawsze zgodnie z obowiązującym prawem, to podjęcie uchwały z niewypełnieniem delegacji ustawowej stanowi istotne naruszenie ww. norm prawa. W konsekwencji Rada Miasta naruszyła ww. przepisy poprzez niezróżnicowanie opłaty (stawka stała 0,05 zł za zatrzymanie) ze względu na standard poszczególnych przystanków bądź wielkość pojazdu, jakimi są wykonywane przewozy, co doprowadziło do dyskryminacji mniejszych przewoźników i ustalenia stałej opłaty i to w ustawowo maksymalnej wysokości. Zważywszy na powyższe skarżący wniósł o stwierdzenie nieważności zaskarżonej uchwały i zasądzenie od Rady Miasta zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu skargi skarżący podał, że w niniejszym przypadku znajduje zastosowanie art. 101 ust. 1 u.s.g. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 czerwca 2017 r., zgodnie z art. 17 ust. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 2017 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2017 r. poz. 935). Dlatego też skarżący wezwał organ do usunięcia naruszenia prawa. Rada Miasta nie uwzględniła wezwania, lecz podjęła nową uchwałę w tym przedmiocie. Skarżący stwierdził, że zaskarżona uchwała stanowi akt prawa miejscowego, dlatego też jej zmiana lub uchylenie nie czyni zbędnym wydania przez sąd wyroku, jeżeli zaskarżona uchwała może być zastosowana do sytuacji z okresu poprzedzającego jej podjęcie. Kontrola sądowa, w przypadku ustalenia sprzeczności aktu prawa miejscowego z obowiązującym prawem, prowadzi do stwierdzenia nieważności takiego aktu. Stwierdzenie nieważności uchwały wywołuje skutki od chwili podjęcia uchwały (skutek *ex tunc*). Z uwagi na powyższe nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy fakt zmiany zaskarżonej uchwały późniejszą uchwałą Rady Miasta. Skarżący podał, że jako przewoźnik, który uiścił szereg opłat za zatrzymywanie się na przystankach, ma interes prawny w zaskarżeniu przedmiotowej uchwały. Interes ten znajduje swoje źródło w art. 16 u.p.t.z. Skarżący stwierdził, że delegacja ustawowa zawarta w art. 16 ust. 4 u.p.t.z., obliguje radę gminy do dokonania uprzedniej analizy wskazującej, że przy ustalaniu przez nią stawek opłat za zatrzymanie się na przystankach uwzględniono niedyskryminujące zasady. Skarżący stwierdził, że z uzasadnienia projektu ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. (druk sejmowy nr 2916) wynika, że

przy ustalaniu wysokości opłaty za korzystanie z przystanków komunikacyjnych (lub dworca), należy uwzględnić między innymi takie kwestie, jak standard poszczególnych przystanków oraz wielkość taboru, jakim jest wykonywany przewóz. Skarżący wskazał przy tym, że celem wprowadzenia opłaty było spowodowanie, aby wszyscy przewoźnicy korzystający z przystanków komunikacyjnych (lub dworców) partycypowali w kosztach związanych z ich utrzymaniem. Dla oceny wpływu na wysokość opłaty wielkości taboru, jakim wykonywany jest przewóz, istotne jest więc przeznaczenie tej opłaty. Wysokość kosztów ponoszonych przez gminę na utrzymanie przystanków zależy m. in. od wielkości pojazdów, jakie zatrzymują się na tych przystankach. Im większa pojemność pojazdu, tym większa liczba przewożonych pasażerów, którzy jednocześnie korzystają z tych przystanków. Skarżący podniósł, że skoro ustawodawca upoważnił jednostki samorządu terytorialnego do ustalania wysokości opłat za zatrzymywanie się na należących do tych jednostek przystankach, lecz jednocześnie upoważnienie to powiązał z obowiązkiem tych jednostek uwzględnienia niedyskryminujących zasad, Rada Miasta powinna więc wykazać, że podjęła uchwałę faktycznie z uwzględnieniem tych niedyskryminujących zasad, co powinno wynikać z uzasadnienia uchwały, ewentualnie innych dokumentów powstałych w trakcie procesu uchwałodawczego. W ocenie skarżącego zaskarżona uchwała nie zawiera w swojej treści żadnej analizy, która wskazywałaby na to, że Rada Miasta uwzględniła zasady niedyskryminacji. Brak jest również uzasadnienia ustalenia maksymalnej stawki. W odpowiedzi na skargę Rada Miasta wniosła o jej oddalenie. W uzasadnieniu Rada Miasta wyjaśniła, że podejmując uchwałę przeanalizowała rodzaj i wielkość taboru jakim dysponują lokalni przewoźnicy i uznała za niezasadne zróżnicowanie stawki opłaty na terenie Gminy Tarnobrzeg. W pierwszej kolejności wzięła pod uwagę, że przewoźnicy dysponujący "małymi" pojazdami (busami) wcale nie przyczyniają się w mniejszym stopniu do zużycia przystanków niż przewoźnicy wykonujący przewóz "dużymi" pojazdami (autobusami), bo to, że przewoźnik dysponuje pojazdem o większych gabarytach, wcale nie musi oznaczać, że pomimo posiadanych miejsc faktycznie przewozi większą liczbę pasażerów niż pojazdy mniejsze. Doświadczenie wskazywało wręcz, że jest wprost przeciwnie. Ponadto wzięła pod uwagę fakt, że wielkość taboru przewoźników ma charakter zmienny i dysponują oni zarówno małymi busami jak i dużymi autobusami (tak też jest w przypadku skarżącego). Rada Miasta stwierdziła, że nie ma podstaw do żądania od przewoźnika informacji, za pomocą jakiego taboru będzie on realizował przewóz. Rada Miasta wyjaśniła również, że podejmując uchwałę uwzględniła częstotliwość wykonywanych przewozów, która w przypadku busów jest zazwyczaj kilkukrotnie wyższa niż w przypadku przewozów wykonywanych autobusami. W praktyce więc większa liczba kursów małymi busami może oznaczać większą liczbę osób pasażerów niż w przypadku kursu autobusem wykonywanym np. raz dziennie. Kierując się powyższymi okolicznościami Rada Miasta uznała, że prawnie dopuszczalne ustalenie jednolitej stawki opłaty za zatrzymanie się na przystanku, będzie w realiach Gminy Tarnobrzeg najbardziej zasadne i niedyskryminujące żadnego z przewoźników. Uchwała ta nie została zakwestionowana przez organ nadzoru, ani też przez lata nie budziła żadnych zastrzeżeń przewoźników. Na koniec Rada Miasta podała, że zaskarżona uchwała już nie obowiązuje, albowiem została uchylona uchwałą z dnia 27 listopada 2019 r. Nr XX/228/2019. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie zważył co następuje: W pierwszej kolejności Sąd podaje, że sprawa została rozpoznana na posiedzeniu niejawnym na podstawie art. 15 pkt 3 z z s⁴ ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. 2020 r. poz. 374). W myśl art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) sądy administracyjne sprawują kontrolę działalności administracji publicznej. W myśl art. 3 § 2 pkt 5 ustawy kontrola ta obejmuje również akty prawa miejscowego. Zgodnie z art. 87 ust. 2 Konstytucji RP akty prawa miejscowego są źródłem prawa Rzeczypospolitej Polskiej na obszarze działania organów, które je ustanowiły. Zgodnie zaś z art. 94 Konstytucji RP, organy samorządu terytorialnego ustanawiają akty prawa miejscowego na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie. To ustawa określa zasady i tryb wydawania aktów prawa miejscowego. Nie budzi wątpliwości, że skarżący świadczy usługi przewozowe na terenie Gminy Tarnobrzeg w ramach wykonywanego transportu drogowego. Nie budzi również wątpliwości fakt, iż zaskarżona uchwała w sprawie ustalenia stawki opłaty za korzystanie z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem lub zarządzającym jest Gmina Tarnobrzeg jest aktem prawa miejscowego i podjęta została na podstawie art. 16 ust. 4 i 5 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym. Przed wniesieniem skargi skarżący wezwał gminę do usunięcia naruszenia interesu prawnego – pismo z dnia 2 marca 2020 roku. Skarga dotyczy uchwały w całości. Z brzmienia art. 16 ust. 4 ustawy wynika, że za korzystanie przez operatora i przewoźnika z przystanków komunikacyjnych lub dworców mogą być pobierane opłaty, a ich stawki powinny być ustalane z uwzględnieniem niedyskryminujących zasad dla wszystkich operatorów i przewoźników wykonujących publiczny transport zbiorowy na obszarze właściwości organizatora. Podejmując uchwałę na podstawie art. 16 ust. 4 ustawy Rada Miasta Tarnobrzeg zobowiązana

była uwzględnić przesłankę "niedyskryminujących zasad". Wprawdzie w przepisach ustawy o publicznym transporcie zbiorowym nie wyjaśniono co należy rozumieć przez pojęcie "niedyskryminujące zasady" lecz nawiązując do orzecznictwa dostrzec należy, że dyskryminacja to nierówne traktowanie prawnie nieusprawiedliwione i nieuzasadnione obiektywnymi przyczynami. Trybunał Konstytucyjny wskazuje, że konstytucyjna zasada równości wobec prawa w najszerszym ujęciu polega na tym, że wszyscy adresaci norm prawnych charakteryzujący się w równym stopniu istotną cechą mają być traktowani równo (orzeczenie TK z dnia 13 września 1990 r. sygn. U 4/90). Ustalono też, że zasada równości dotycząca praw i wolności obywateli oznacza zakaz ustanawiania regulacji o charakterze dyskryminującym (wyrok TK z dnia 9 marca 1988 r. sygn. U 7/87, 26 kwietnia 1995 r. sygn. K11/94) ale pod warunkiem, że adresaci normy prawnej charakteryzują się w równym stopniu określonymi cechami, co nie wyklucza nierównego traktowania podmiotów, które podobne nie są (komentarz do ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). Z uzasadnienia projektu ustawy wynika, iż przy ustaleniu wysokości opłaty za korzystanie z przystanków komunikacyjnych należy uwzględnić między innymi takie kwestie, jak standard poszczególnych przystanków oraz wielkość taboru, jakim jest wykonywany przejazd. Konieczność wprowadzenia przedmiotowej dystynkcji potwierdza orzecznictwo sądów administracyjnych – zob. wyrok WSA w Krakowie z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. III SA/Kr 281/20; wyrok WSA w Łodzi z dnia 2 października 2013 r., sygn. III SA/Ld 736/13; wyrok WSA w Kielcach z dnia 8 lipca 2020 r., sygn. II SA/Ke 501/20; wyrok WSA w Warszawie z dnia 12 marca 2020 r., sygn. VIII SA/Wa 902/19; wyrok NSA z dnia 16 grudnia 2019 r., sygn. I GSK 846/19. Aby ustalić czy uchwała w sprawie ustalenia stawki opłaty za korzystanie z przystanków przez operatorów i przewoźników z przystanków komunikacyjnych, których właścicielem lub zarządzającym jest Gmina Tarnobrzeg odpowiada ratio legis przepisu upoważniającego, należałoby zbadać treść uzasadnienia uchwały oraz materiały dokumentujące jej przygotowanie i uchwalenie (por. wyrok NSA z dnia 17 lutego 2015 r. II GSK 2489/13). Podstawą wydania skarżonej uchwały był art. 16 ust. 4 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym. W § 1 uchwały ustalono, że jednostkowa stawka opłaty za każdorazowe zatrzymanie środka transportu na przystanku komunikacyjnym wynosi 0,05 zł. Uchwała nie zawiera uzasadnienia. Podkreślenia wymaga, iż dla oceny motywów działania organu nie może być wystarczającym sama treść uchwały, z której nie wynikają racje, którymi kierował się organ podejmujący rozstrzygnięcie skierowane do adresatów pozostających na zewnątrz administracji i dotyczące ich sytuacji prawnej. Uzasadnienie uchwały pozwala wykluczyć arbitralność organu, a zarazem umożliwia poznanie motywów jakie stoją za przyjęciem określonych rozwiązań. Zatem brak prawidłowego uzasadnienia uchwały uniemożliwia poznanie motywów jakimi kierowała się Rada, ustalając dla wszystkich przewoźników jednakową wysokość stawki opłaty przystankowej tj., w kwocie 0,05 zł. Nie ma przy tym znaczenia aktualnie przytaczana argumentacja, która po dziesięciu latach ma ujawniać motywy, jakimi kierowano się przy kształtowaniu treści skarżonej uchwały. Dla oceny motywów działania organu nie może być wystarczająca sama treść przepisu ustawy oraz treść uchwały, z której nie wynikają racje, jakimi kieruje się organ podejmujący rozstrzygnięcie skierowane do adresatów stojących na zewnątrz administracji i dotyczące ich sytuacji prawnej - wyrok NSA z dnia 27 maja 2020 r., sygn. I GSK 1840/19. W świetle powyższego stwierdzić należy, że brak właściwej analizy wskazującej, iż zastosowanie jednolitej stawki w przypadku wszystkich przewoźników operujących na terenie gminy zgodnie z niedyskryminującymi zasadami świadczy o nierozważeniu przez organ uchwałodawczy treści art. 16 ust. 4 ustawy o publicznym transporcie zbiorowym. W ocenie Sądu, podejmując zaskarżoną uchwałę Rada Miasta Tarnobrzega w sposób wadliwy zrealizowała kompetencję zawartą w art. 16 ust. 4 ustawy, a tym samym w sposób istotny naruszyła prawo. Zgodnie z dyspozycją art. 90 ust. 1 u.s.g. konsekwencją tego jest nieważność uchwały. Konstytucyjna konstrukcja aktów prawa miejscowego przewiduje wymóg ich wydawania na podstawie wyraźnego upoważnienia ustawowego i w granicach tym upoważnieniem określonych (art. 94 Konstytucji RP). Okoliczność, że ustawodawca w treści upoważnienia zawartego w art. 16 ust. 4 ustawy posłużył się zwrotem niezdefiniowanym "uwzględniając niedyskryminujących zasad" nie oznacza, że organy samorządu terytorialnego mają nieskrępowaną swobodę w stanowieniu prawa miejscowego. Granice samodzielności działania organów gminy wyznacza legalność ich działania, zaś wykonywanie uchwałodawczej jej funkcji winno oznaczać, iż działa zgodnie z prawem. W realiach niniejszej sprawy, podejmując zaskarżoną uchwałę nie powołano się na realne argumenty związane z kryterium niedyskryminacji, które byłyby analizowane i rozważane przez radnych głosujących nad zaskarżoną uchwałą. Należy wobec tego uznać, iż z powodu braku uwzględnienia przesłanek z art. 16 ust. 4 ustawy uchwała Rady istotnie narusza prawo co uzasadnia stwierdzenie jej nieważności. Końcowo należy odnotować, że w dniu 27 listopada 2019 roku podjęto uchwałę nr XX/228/2019, którą uchylono zaskarżoną uchwałę. W ocenie Sądu przedstawione okoliczności nie mają wpływu na zasadność skargi. Należy bowiem zwrócić uwagę na odmienną skutków czasowych stwierdzenia nieważności uchwały przez Sąd oraz uchylenia uchwały przez radę gminy. Uchylenie zaskarżonej uchwały przez radę eliminuje ją z obrotu prawnego z dniem wejścia w życie uchwały uchylającej, zaś stwierdzenie

nieważności zaskarżonej uchwały na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. powoduje jej usunięcie z obrotu prawnego od daty, w której zaczęła ona obowiązywać. Zróżnicowanie skutków stwierdzenia nieważności uchwały przez sąd i uchylenia uchwały przez organ jednostki samorządu terytorialnego ma konsekwencje prawne dla oceny bezprzedmiotowości postępowania przed sądem administracyjnym w sprawie ze skargi o stwierdzenie nieważności uchwały. Uchylenie uchwały nie czyni bowiem bezprzedmiotowym postępowania sądowego, w którym sąd administracyjny władny jest wobec aktu prawa miejscowego stwierdzić nieważność aktu, co powoduje, że od samego początku uchwalenia zaskarżony akt nie był zdolny do wywołania skutku prawnego, a zatem do kształtowania uprawnień czy obowiązków. Natomiast uchylenie uchwały przerywa skutek prawny z dniem jej uchylenia (wejścia w życie uchwały uchylającej), pozostawiając w mocy skutki powstałe na podstawie uchylonej uchwały od wejścia jej do obrotu prawnego do dnia jej uchylenia (tak NSA w wyrokach: z dnia 27 maja 2008 r., sygn. akt II OSK 344/08, SIP Lex nr 434897, z dnia 27 września 2007 r., sygn. akt II OSK 1046/07, SIP Lex nr 384291, w postanowieniach z dnia 13 lutego 2013 r., sygn. akt II OSK 228/13, SIP Lex nr 1286291, z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt II OSK 2964/13). W związku z tym uchylenie uchwały przez radę nie może być utożsamiane z uwzględnieniem skargi w rozumieniu art. 54 § 3 p.p.s.a. Uchylenie uchwały mające skutek z dniem wejścia w życie uchwały uchylającej nigdy w zakresie czasowego oddziaływania uchwały nie może mieć tak rozległego skutku jak działające od chwili jej podjęcia (ex tunc) stwierdzenie nieważności uchwały przez sąd. Wskazana wyżej niemożność utożsamiania uchylenia uchwały przez radę z uwzględnieniem skargi w rozumieniu art. 54 § 3 p.p.s.a. nie zamyka drogi przed rozważaniem, czy - gdyby w dniu orzekania przez sąd uchwała była już uchylona - w sprawie nie zachodziłaby jednak bezprzedmiotowość postępowania, o której mowa w art. 161 § 1 pkt 3 p.p.s.a., wymagająca umorzenia postępowania przed sądem administracyjnym. W sytuacji kiedy uchylenie uchwały przez radę gminy nie czyni samo w sobie bezcelowym postępowania zmierzającego do dokonania kontroli zgodności z prawem zaskarżonej uchwały, to dla stwierdzenia, że w konsekwencji uchylenia uchwały będącej aktem prawa miejscowego bezprzedmiotowe jest postępowanie w sprawie ze skargi na tę uchyloną uchwałę, konieczne byłoby wykazanie, że chociaż formalnie skutki uchylenia uchwały są odmienne od skutków stwierdzenia jej nieważności, to w stanie faktycznym danej sprawy wskutek uchylenia zaskarżonej uchwały osiągnięto w istocie taki efekt prawny, jakby została stwierdzona nieważność uchwały (por. postanowienie NSA z dnia 14 czerwca 2012 r., sygn. akt II FSK 990/12, SIP Lex nr 1415192). W rozpatrywanej sprawie sytuacja taka jednak nie zachodzi, albowiem uchwała obowiązywała przez kilka lat i w oparciu o jej postanowienia nakładano obowiązki publicznoprawne o charakterze pieniężnym. W związku z tym brak było podstawy do przyjęcia, że postępowanie jest bezprzedmiotowe. Z tych względów na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. w związku z art. 91 ust. 1 i ust. 4 u.s.g. Sąd orzekł o stwierdzeniu nieważności uchwały objętej skargą. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 200 p.p.s.a. w związku z art. 205 § 2 p.p.s.a.